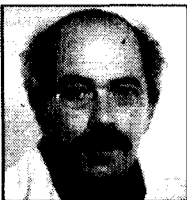
JORDI XARGAYÓ

Què té Subirà?

Un dels grans enigmes de la política catalana és per on Antoni Subirà té agafat Jordi Pujol per ser en aquests moments, amb dotze anys al Govern, el degà dels consellers. Pujol no se'l va poder treure de sobre ni després de les últimes eleccions quan li havia trobat una jubilació daurada en una institució pública dependent de l'Estat i amb un sou notablement superior al que percep com a conseller. Per què Subirà es va atrinxer i li va dir a Pujol que d'allà no el movia ni Déu? Per què renuncia a un càrrec més ben remunerat que el de conseller? Subirà és un personatge que es creu situat per damunt del bé i del mal i un perfecte mal educat (en poden donar fe els diputats de l'oposició, els seus subordinats i els periodistes), però això podria quedar relegat a l'apartat dels defectes de la persona si no fos per irresponsabilitats en l'exercici del seu càrrec com la pèrdua de la inversió d'Inditex a l'Alt Empordà. Ni el pitjor enemic de Catalunya hauria tingut tanta habilitat com Subirà per impedir una inversió de 15.000 milions de pessetes.

JOAN M. GELADA I CASELLAS

La protesta universitària

La protesta de 200.000 estudiants del dia 14 ha aconseguit unir-los amb l'objectiu que es retiri el projecte de «Ley Orgànica de Universidades» que, recordem-ho (com ho recordem els estudiants) va ser aprovada amb una rapidesa a la qual no ens tenen acostumats les «señorias» del Congrés de Diputats.

Des de les mobilitzacions per la democràcia, els estudiants no havien aconseguit que les diferents sensibilitats de la Universitat s'asseguessin, parlessin i arribessin a acords. Primer, no volen que la Universitat segueixi el mareig privatitzador d'altres «empreses» de l'Estat, i es queixen que el projecte de Llei imposi una recerca regida per interessos privats i no per interessos acadèmics. No tenen clar la indefinició de les proves d'accés, malgrat que queda anul·lada la selectivitat. Es queixen que no hi ha una Llei de finançament que recolzi la proposada reforma, però per damunt de tot es queixen de l'ocultisme encobert i del «corri corri» generat en l'aprovació de la Llei, sense consultar amb ningú, ni amb els alumnes, ni amb els professors i personal laboral, ni almenys amb els rectors. Re-

Des de les mobilitzacions per la democràcia, els estudiants no havien aconseguit que les diferents sensibilitats de la Universitat s'asseguessin, parlessin i arribessin a acords

cordem que la Llei es va començar a discutir el mes de Maig, en època d'exàmens, es va tramitar al Congrés a l'estiu, quan s'havia acabat el curs, i es va votar quan el curs acabava de començar.

Els estudiants han volgut fer les coses ben fetes. Primer han informat els altres estudiants, s'han posat d'acord i han sortit al carrer. Reclamen el que sembla just i que ja s'havia d'haver fet abans: un debat entre els sectors interessats. Els estudiants s'emprenyen i es senten provocats quan portaveus autoritzats del govern els acusen de protestar per rebel·lia juvenil o per les ganes de mun-

tar ciris que tenen uns estudiants que, «sense saber-ho, estan manipulats». Acusen el Govern del PP de pensar-se que la Universitat estava adormida gaudint del benestar d'una «España va bien». Volen demostrar que la Universitat es desperta per tercera vegada en els últims 30 anys. La primera vegada per aconseguir la democràcia, amb mobilitzacions marcades per les cançons de llibertat d'en Raimon. La segona, als anys vuitanta, per aconseguir una universitat pública amb una àmplia possibilitat d'accés per a tothom. Ara, la tercera, per reclamar participació i diàleg a uns polítics que, amb la seva majoria, han prescindit de polsar el tarannà de la comunitat universitària en un projecte de llei de reforma.

No he sentit ningú de la Universitat que no reconeixi la necessitat d'una reforma que s'acosti al model d'universitat europea, però tothom vol que s'hi acosti no només en les formes sinó també en el finançament. És una de les bases de la protesta dels estudiants, que saben potser més de la proposta de Llei que alguns Diputats que hi van votar a favor. Aquesta i la forma obscurantista i poc participativa en què l'ha tramitat el govern, és la base de la seva protesta.

Per això l'hi hem de donar suport.

FRANCESC CRUANYES

La balada del silenci

Al replà de l'escala ens criden l'atenció els ulls de vellut, però callem. Als diaris, les notícies de la mort d'una dona a les grapes d'un marit irat només ens serveixen per acabar el cafè d'un glop. No ens costa gens maleir amb veu alta el nom d'aquest boig i fugir de pressa, capcots, abandonant una discussió que ni ens ve ni ens va perquè la considerem massa aliena.

En el calendari visceral dels dies amb vocació de diades avui és el torn de la dona maltractada. Les lleis i les comissaries circumscriuen els maltractaments a aquells actes que deixen marques físiques, i sembla poc, atès el dolor que pot infligir una tortura mental constant. Per sort, ja queden lluny els dies que el poli bo -i masclé- recomanava a la muller ferida *siusplau, torni cap a casa, faci bondat i tingui cura del seu marit, que si li ha fet això és perquè l'estima... Putà*, hi devia afegir algun d'aquells guardians del dret familiar, pels quals l'única llei aplicable a les dones casades era la de *pata quebrá y en casa*.

CARTES DEL LECTOR

Les cartes que els lectors envien a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades, signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon. No es publicaran cartes amb pseudònim ni amb inicials. Les cartes també es poden enviar per correu electrònic, a l'adreça opinio.diaridegirona@epi.es.

Versus Empúries

Un afegit o canvi? Afegit vol dir canvi, evident. Si ho aconsegueixen (afegit o canvi) caldrà fer papers de l'Ajuntament nous, també rètols carretera, indicacions, mapes, registres...etc. Avui encara diuen «Empúries el Gibraltar de l'Escala», els de l'Escala res manar i és dintre el municipi. Es podria aprofitar aquest enerenou per reivindicar a la Generalitat de Catalunya l'obertura porta de Marina, o sigui possibilitat d'entrar al recinte arqueològic per l'indret de sempre, al costat del mar. Cal dir que «Sant Martí» fou invent d'un Almagro, jerarca d'abans, no és tradició (Sant Martí), sempre havíem dit Empúries, platges d'Empúries, ruïnes d'Empúries, darreres i sota Empúries...mai Sant Martí. I l'Escala? Toponímic referit a trencar, o sigui ruptura. Escala en el pentagrama musical vol dir ruptura notes musicals.

L'Escala en el mapa vol dir ruptura línia recta. Ruptura al litoral vol dir l'Escala, ruptura que vol dir cales i res d'uniformitat. Graons que trenquen el pendent, per això l'Escala, de pujar i la de baixar diguem nosaltres, o l'Escala d'anar a dalt. I ara volen un l'Escala-Empúries? L'Escala vol dir anar contra, sí, anar contra. El comte (d'Empúries) volia la

propietat del mar, els pescadors de l'Escala la llibertat del mar. El comte volia cobrar massa, els pescadors l'equitat, equitat vol dir l'exacte preu, el just. I ara volen endreçar tot això? Que pensin amb el cap.

Joan Riera i Arnay
L'Escala

Problema sobre problema

Els núvols d'ocells que pernecten a la ciutat de Girona -sense ser una causa greu de conflictes-, són brutalment foragitats a cops d'espantosos i atronadors sorolls de cots llençats per l'Ajuntament.

L'espant que reben és notable, però, simplement, es pot observar que no en fan gaire cas; ja que, a cada explosió, s'aixequen cosa d'un metre d'alçada pel damunt de les copes dels arbres, i tornen allà on eren.

Altra cosa és l'impacte neuronal que reben els ciutadans, que hem de suportar aquesta terrible contaminació acústica dintre de les nostres llars.

¿No en tenim prou amb les fresques de motos, cotxes i camions, campanes i sirenes, i taulons tirats des de camions; xiulets de trens, que corren enlairats a nivell de finestres, i altaveus de fires i bars; i aldarulls nocturns, de taral·liots sortint de discoteques...; per què ara, l'Ajuntament tingui la genial idea d'espantar ocells a terrorífics cops de trons?

Molts ciutadans i estadants gironins, i especialment els pacients de l'Hospital de Santa Caterina, de

la Clínica Girona i del Josep Trueta (residència), així com els lectors de la Biblioteca de la Casa de Cultura agrairíem que els consellers de Medi Ambient i d'Urbanisme de l'Ajuntament s'espremessin el cap, per veure si els apareix una idea més lúcida per solventar la situació que la d'afegir un problema pitjor per solucionar-ne un altre de menor.

Joaquim Durall
Banyoles

La plaça Constitució no és cap model

El passat dia 17 de novembre de 2001, es va publicar la notícia que un llibre d'espais públics del món ha seleccionat la plaça de la Constitució de la ciutat de Girona.

Com a persona amb discapacitat física i president de l'Associació MIFAS, he de manifestar el meu desacord davant d'aquesta notícia, ja que dubto que la plaça Constitució hagi de ser un model a tenir en compte: aquest espai no és accessible, principalment els accessos enfront del Govern Civil i per creuar l'avinguda Jaume I. Així mateix, l'aparcament soterrani no compta amb un ascensor. Totes aquestes mancances ja van estar denunciades en el seu moment.

Per donar un exemple d'espai adaptat per a discapacitats, hauríem de citar la Plaza de Todos los Santos, a Califòrnia. Espero que algun dia tinguem exemples més propers.

Pere Tubert i Bassas
President de MIFAS

AMB LA V DE BERGÉ

Desmantellen una xarxa d'engreix il·legal de bestiar a Itàlia i Espanya